

Sygn. akt **XXVII Ca 3886/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Cylc (spr.)
Protokolant:	protokolant Magdalena Duda

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. B. (1) M. P. B. A. B. K. J. K. P. K. G. K. M. Z. D. K.**

U. K. S. Ł. J. K. K.

przeciwko **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt II C 2231/15

1. oddała apelację,

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz P. B. (1), M. K., P. B. (2), A. B., K. M., J. K., P. P., K. Ż., G. K., M. Z., D. K., U. K., S. G., Ł. J., K. K. kwoty po 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Ewa Cylc

Sygn. akt **XXVII Ca 3886/16**

UZASADNIENIE

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zważył, że badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem Sądu, który do kwestii tej odnosi

się przed merytoryczną oceną sprawy. Przyznanie odszkodowania określonego w art. 7 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 11 lutego 2004r. uzależnione zaś jest od spełnienia przez występujących z roszczeniem przesłanek wynikających z art. 3 ust. 2a, tj. posiadania potwierdzonej rezerwacji i wykazania przez powodów, że odbyli opóźniony/odwołany lot.

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia art. 233 k.p.c. Zarzut ten nie może sprowadzać się do przedstawienia przez apelujących stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów. Innymi słowy, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Natomiast powodowie nie wykazali, posługując się argumentami wyłącznie jurydycznymi, że Sąd Rejonowy naruszył ustanowione w art. 233 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów, tj. przekroczył granice swobody wyznaczone logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki bądź nie dokonał wszechstronnego rozważenia sprawy pomijając część materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (tak też postanowienia SN z dnia 10 stycznia 2002r. II CKN 572/99 i z dnia 14 stycznia 2000 r. I CKN 1169/99, wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009r. IV CSK 290/09, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013r. I ACa 698/13, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013r. I ACa 1075/12, wyroki SA w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2013r. I ACa 1342/12 i z dnia 28 maja 2013r. VI ACa 1466/12). Z kolei z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynikało, że Sąd I Instancji oceniając wykazanie legitymacji czynnej przez powodów dokonał wnikliwej analizy zgromadzonych dowodów przez nich zaferowanych i wysnuł wnioski logicznie poprawne.

Sąd Okręgowy zważył, że powodowie (co do których strona apelująca czyniła zarzut braku legitymacji czynnej) chodź nie przedstawili kart pokładowych nie zaniechali prób dowodzenia tej okoliczności za pomocą innych środków dowodowych, składając potwierdzenie rezerwacji, wnioski o zobowiązanie pozwanego oraz biuro (...) do przedłożenia listy pasażerów. Listę przedłożyło biuro (...) i pozwana (choź wskazała, że jest to lista przekazana jej jedynie przez w/w biuro podróży). Dodatkowo z zeznań jednego z powodów P. B. (1) – będącego jednocześnie pełnomocnikiem wszystkich powodów – wynika, że wszystkie osoby, które obok siebie wymienił w pozwie leciały przedmiotowym samolotem razem z nim z W. do S. w dniu 6 września 2014 r. Zeznania te są, zdaniem Sądu Okręgowego, jasne, spójne i rzeczowe, a zatem mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W tym zaś zakresie Sąd Odwoławczy zauważył, że przedstawienie listy pasażerów (która zawierała dane osobowe osób, które kupiły bilety i miały lecieć samolotem), dokumentów rezerwacji oraz zeznań w/w powoda są wystarczającym dowodem na okoliczność odbycia przez powodów przedmiotowego lotu.

Należy zatem podzielić pogląd Sądu I instancji, że powodowie mają legitymację czynną do występowania z roszczeniem objętym pozwem. Oczywiście bowiem było, iż powodowie nie mogliby wystąpić z takim roszczeniem, gdyby ich przelot nie został opłacony, nie zgłosiliby się do odprawy i nie byli uprawnieni do takiego przelotu. Brak natomiast podstaw do odmiennych wniosków.

Ponadto trzeba zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż strona pozwana wymagając przedstawienia od powodów kart wejścia na pokład (która de facto też nie jest jednoznacznym dowodem na to, że do odbycia lotu faktycznie doszło), sama nie była w stanie przedstawić dowodu w postaci list pasażerskich. Chodź art. 3 rozporządzenia WE 437/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty oraz art. 202a ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze nie nakładały na przewoźników lotniczych obowiązku przechowywania danych osobowych osób uczestniczących w poszczególnych przelotach między krajami członkowskimi Unii Europejskiej, to jednak podmiot będący przedsiębiorcą, czyli profesjonalnym podmiotem winien liczyć się z trudnościami dowodowymi jakie przyniesie ich brak. Tym samym, trudno byłoby z samego faktu nieprzedstawienia przez pozwanego listy pasażerów wywodzić w oparciu o art. 233 § 2 k.p.c. skutki prawne dla powodów niekorzystne.

W kontekście kolejnych zarzutów pozwanego, Sąd Okręgowy zważył, że wykładnia art. 5 ust. 3 i pkt 14 Preambuły do Rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów prowadzi do wniosku, że aby można było mówić o wyłączeniu odpowiedzialności przewoźnika za odwołany lot, musi nastąpić zdarzenie spełniające trzy przesłanki: 1) nadzwyczajna okoliczność; 2) okoliczność, której nie można było przewidzieć i uniknąć; 3) okoliczność ta nastąpiłaby pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, przy czym ciężar dowodu zaistnienia tych przesłanek spoczywał na przewoźniku.

Wypada też zauważyć, że w/w rozporządzenie definiuje „nadzwyczajne okoliczności” w pkt. 15 preambuły rozporządzenia stwierdzając, że „za nadzwyczajne okoliczności powinno się uważać sytuację, gdy decyzja kierownictwa lotów w stosunku do danego samolotu spowodowała danego dnia powstanie dużego opóźnienia, przełożenie lotu na następny dzień albo odwołanie jednego lub więcej lotów tego samolotu pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków przez zainteresowanego przewoźnika, by uniknąć tych opóźnień lub odwołań lotów”. Tak więc definicja ta nie zawierała elementu działania siły zewnętrznej, wyższej, niezależnej od działania przewoźnika, a powodującej np. awarię samolotu, natomiast kwalifikacja okoliczności jako nadzwyczajnej wymagała podjęcia wszelkich środków zaradzenia sytuacji, które jednak miały okazać się nieskuteczne.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy również nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. przyjmując, że pozwany nie wykazał, iż zaszły nadzwyczajne okoliczności egzoneracyjne w rozumieniu rozporządzenia.

Spór oscylował wokół przyczyny jego opóźnienia, tj. czy wyciek płynu hydraulicznego z bloku instalacji hydraulicznej spowodowany uszkodzeniem kolanka, będący efektem normalnej eksploatacji i zużycia tego elementu, a następnie konieczność wymiany uszkodzonego elementu może stanowić przesłankę egzoneracyjną w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004.

Zgodnie z ww. przepisem „obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.”

Ponadto zdaniem Sądu Okręgowego, że pomimo, iż ustawodawca wspólnotowy wymienił w wykazie szczególnych okoliczności "nieoczekiwane wady mogące wpłynąć na bezpieczeństwo lotu", a problem techniczny statku powietrznego można zaliczyć do takich wad, to okoliczności związane z takim zdarzeniem mogą zostać uznane za "nadzwyczajne" w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 tylko wówczas, gdy odnoszą się do zdarzenia, które na wzór okoliczności wymienionych w motywie czternastym tego rozporządzenia, nie wpisywałyby się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalały na skuteczne nad nim panowanie ze względu na jego charakter lub źródło. Problemy techniczne są następstwem nadzwyczajnych okoliczności, jeżeli ich źródło stanowią zdarzenia, które nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie. Taka sytuacja miałaby miejsce na przykład w przypadku ujawnienia przez konstruktora maszyn stanowiących flotę danego przewoźnika powietrznego lub przez właściwy organ, że maszyny te, będące już w użyciu, zawierają ukrytą wadę produkcyjną zagrażającą bezpieczeństwu lotów. Podobnie byłoby w odniesieniu do uszkodzeń statków powietrznych w wyniku aktów terroryzmu lub sabotażu. Do sądu krajowego należy zatem sprawdzenie, czy problemy techniczne, na które powołuje się przewoźnik lotniczy będący stroną postępowania przed sądem krajowym, są następstwem zdarzeń, które nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie.

Przekładając powyższe regulacje na grunt niniejszej sprawy nie sposób było uznać, aby zaistniała którakolwiek z okoliczności egzoneracyjnych, wyłączająca odpowiedzialność odszkodowawczą apelującej. Pozwany nie wykazał bowiem, aby opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, gdyż za takie nie mogło być uznane opóźnienie lotu o 13 godzin z uwagi na konieczność usunięcia usterki technicznej, będącej w ustalonym stanie faktycznym usterką

wpisującą się w ramy normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że okoliczność tą można było przewidzieć wcześniej i jej zapobiec, gdyż usterka techniczna samolotu, która wynika z jego normalnej eksploatacji nie jest nadzwyczajną okolicznością.

Z tych wszystkich względów apelacja, jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy określoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.